

Arrest

nr. 168 575 van 27 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Albanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 25 september 1984.

Op 27 juni 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 9 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag op

grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die aan de verzoekende partij op 3 maart 2015 ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.06.2014 werd ingediend door :

*M. (...) , E.(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Albanië
geboren te shkoder op 25.09.1984
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij gehuwd is met mevrouw S.(...) en dat zij samen een zoon hebben. Dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien merken wij op dat betrokkene zich, indien gewenst, te allen tijde kan laten vergezellen door zijn partner en kind om zijn aanvraag in te dienen volgens de geëigende procédure. De bewering dat betrokkene niet genoeg zou verdienen om het hele gezin te onderhouden wordt tevens met geen enkel bewijsstuk gestaafd.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Of zoals reeds eerder gesteld kan betrokkene zich laten vergezellen door zijn vrouw en kind en dan is er sowieso geen sprake van een schending van art. 8 EVRM.

Betrokkene beweert verder dat zijn kind recht heeft op regelmatige persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met beide ouders. Dit element kan tevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde op welke wijze dit recht zou geschonden worden. Nogmaals de verplichting om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Ook de verwijzing naar het Verdrag inzake de Rechten van het Kind met name artikel 3 (belang van het kind), artikel 5 (het respect voor de verantwoordelijkheid, de rechten en plichten van de ouders), artikel 9 (kind niet scheiden van zijn ouders) en artikel 18 (gezamenlijke verantwoordelijkheid van de ouders) kan niet weerhouden worden daar betrokkene niet aantoonde op welke wijze deze artikels zouden geschonden worden. Wat artikel 3 betreft dienen wij op te merken dat artikel 3 van dit verdrag - dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging

vormen -, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Betrokkene kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754). Ook de verwijzing naar de andere artikels kan niet weerhouden daar betrokkene niet aantoonde op welke wijze deze artikels geschonden zouden worden. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het zou hier dus slechts een tijdelijke scheiding betreffen wat dus in beginsel niet leidt tot een verbreking van de gezinsbanden of tot een schending van de rechten van het kind.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer – nl. dat hij gehuwd is met mevrouw S.(...), dat zij alles zouden ondernemen om dit huwelijk in België erkend te krijgen en dat zij ondertussen samen een kindje hebben - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Op 9 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 20 januari 2016 wordt een F-kaart afgeleverd aan de verzoekende partij, die geldig is tot 18 januari 2021.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient ambtshalve te duiden dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. Baert, en G. Debersaques, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het rechtstreekse karakter van haar belang aantonen (*cf.* RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de verzoekende partij op 20 januari 2016 een F-kaart heeft ontvangen in het kader van gezinshereniging. Deze F-kaart is geldig tot 18 januari 2021. Bijgevolg heeft de verzoekende partij momenteel legaal verblijf in België.

Op de vraag van de voorzitter ter terechtzitting of de verzoekende partij nog een belang heeft bij haar beroep, antwoordt de advocaat van de verzoekende partij dat een verblijfsrecht op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet 'sterker' is dan een verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in het kader van gezinshereniging met een Belg.

De verzoekende partij betwist niet dat zij in het bezit werd gesteld van een F kaart, een verblijfsstatuut dat, mits voldaan aan de voorwaarden, zal uitmonden in een definitief verblijfsrecht voor onbeperkte duur. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet leidt tot een ruimer verblijfsrecht. Waar zij stelt dat de F-kaart haar bij niet-naleving van de verblijfsvoorwaarden gedurende een zekere tijd alsnog kan worden afgenomen, gaat de verzoekende partij uit van de veronderstelling dat zij niet blijvend zal voldoen aan de wettelijke verblijfsvoorwaarden. Aldus betoogt zij dat zij slechts een onrechtstreeks en hypothetisch belang heeft bij het aanvechten van de bestreden beslissing. Met een dergelijk betoog doet de verzoekende partij niet blijken van het rechtens vereiste belang (RvS 25 oktober 2012, nr. 9.148, (c)).

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij op heden geen actueel belang kan doen gelden bij haar beroep tegen de thans bestreden beslissing en dat dit beroep geen nuttig effect kan sorteren.

Het beroep is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS